

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 30. september 2021

Sag BS-44882/2020-HJR

A
(advokat Karsten Madsen)

mod

BICA Leasing Danmark A/S
(advokat Asbjørn Jakobsen)

I tidligere instans er afsagt kendelse af Vestre Landsrets 4. afdeling den 25. september 2020 (BS-9341/2020-VLR).

I pådømmelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Vibeke Rønne og Jan Schans Christensen.

Påstande

Kærende, A, har nedlagt påstand om, at BICA Leasing Danmark A/S skal anerkende, at selskabet under hovedforhandlingen for byretten afgav en bindende proceserklæring og derved uigenkaldeligt accepterede, at A havde fået misbrugt sine personoplysninger i forbindelse med indgåelsen af leasingaftale nr. 449.

Subsidiært har A nedlagt påstand om, at BICA nægtes tilladelse til at fremsætte nyt anbringende for landsretten om, at selskabet bestrider, at der er sket misbrug af As personoplysninger.

Indkærede, BICA, har overfor As principale påstand nedlagt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Overfor As subsidiære påstand har BICA nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

I processkrift af 24. april 2019 for byretten har BICA anført bl.a.:

”Det gøres til støtte herfor gældende, at sagsøgte kender B forud for aftalens indgåelse og at sagsøgte og B havde indgået en aftale om at B på vegne af sagsøgte ”skulle tjekke om sagsøgte kunne godkendes til at lease en bil” Bilag 5, hvorved der er afgivet fuldmagt fra sagsøger til B.”

Af Retten i Aalborgs dom af 13. februar 2020 fremgår bl.a.:

”*BICA Leasing Danmark A/S* har i sit påstandsdokument anført følgende til støtte for sin påstand:

...

Sagsøgte har givet fuldmagt til B, idet B på vegne af sagsøgte ”skulle tjekke om sagsøgte kunne godkendes til at lease en bil”.

...

Bica har under hovedforhandlingen alene gjort gældende, at A hæfter for kravet og har til støtte herfor navnlig anført, at B har handlet uagtsomt ved at opbevare sit NemID og sin kode samlet på sit køleskab, ved at lade sit sygesikringsbevis og kørekort være frit tilgængeligt og ved først at anmelde forholdet til politiet i januar 2019, samt at A derfor ved sin uagtsomhed er blevet aftaleretligt forpligtiget af aftalen med Bica.

...

Rettens begrundelse og resultat

Parterne er enige om, at tredjemand brugte As NemID, kørekort og sygesikringsbevis til i As navn at indgå leasingaftale nr. 449 med Bica. Det lægges til grund som ubestridt, at tredjemands handlinger havde karakter af misbrug...”

I foreløbig ankestævning af 27. februar 2020 har BICA anført bl.a.:

”... at appellanten ikke nødvendigvis er overbevist om, at underskriften - der formodentlig er foretaget af B - ikke skulle være sket med As viden og billigelse.”

I ankesvarskrift af 21. april 2020 protesterede A mod fremsættelse af dette anbringende og anførte bl.a.:

”Når appellanten nu sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt A overhovedet har været udsat for misbrug af sine identifikationsoplysninger, er

dette et anbringende, som appellanten under alle omstændigheder har afskåret sig selv fra at gøre gældende som følge af en bindende proceserklæring, og som i øvrigt forudsætter rettens godkendelse jf. retsplejelovens § 382, stk. 1”

I ankeprocesskrift I af 23. september 2020 har BICA anført bl.a.:

”I fortsættelse af appelindstævntes indlevering af ankeduplik skal jeg oplyse, at der nu er opnået aktindsigt ved Københavns Vestegns Politi, og som sagens *bilag 16, 17 og 18* vedlægges henholdsvis indledende efterforskningsrapport af 6. juni 2018, afhøringsrapport vedrørende B af 19. maj 2020 samt afhøringsrapport vedrørende appelindstævnte af 20. maj 2020.”

Vestre Landsret tillod ved kendelse af 25. september 2020, at BICA for landsretten bestred, at A retsstridigt havde fået misbrugt sine personoplysninger i forbindelse med indgåelsen af leasingaftale nr. 449. I kendelsen hedder det:

”Den omstændighed, at BICA under den mundtlige procedure for byretten frafaldt anbringendet om, at der ikke forelå misbrug af As personlige oplysninger i forbindelse med indgåelsen af leasingaftalen med BICA, udgør ikke en bindende proceserklæring. Da BICA har gjort anbringendet gældende i ankestævningen, og da BICA havde gjort anbringendet gældende under skriftvekslingen for byretten, har A tilstrækkelig mulighed for at varetage sine interesser, jf. retsplejelovens § 383. Landsretten tillader derfor, at BICA gør anbringendet gældende for landsretten.”

Parternes synspunkter

A har anført navnlig, at BICA under hovedforhandlingen for Retten i Aalborg har afgivet en klar og tydelig erklæring om ikke at bestride, at As identitetsoplysninger var blevet misbrugt, jf. UfR 2019.3344 H.

Det følger af retspraksis, at en sådan proceserklæring binder BICA under en efterfølgende appelsag. Proceserklæringens ordlyd er klar og ubetinget og blev afgivet på et fuldt oplyst grundlag uden forbehold eller betingelser, der begrænser erklæringens rækkevidde.

Faktum for landsretten er det samme som for byretten, og der foreligger ikke omstændigheder, der begrundet en anden fortolkning af den fremsatte erklæring, der heller ikke kan tilsidesættes på baggrund af urigtige eller bristede forudsætninger. Proceserklæringen er derfor efter almindelige aftaleretlige regler bindende for BICA.

Hvis Højesteret måtte finde, at der ikke er indgået en bindende proceserklæring, har A til støtte for den subsidiære påstand anført navnlig, at det vil være i strid med toinstanssystemet, såfremt det tillades BICA at fremsætte det nye anbringende for landsretten, idet landsretten i så fald vil være den eneste instans, der har taget stilling til forholdet, og det er et nyt anbringende, som ændrer sagen markant.

BICA Leasing Danmark A/S har anført navnlig, at det bestrides, at BICA i forbindelse med sin procedure under hovedforhandlingen for byretten har frafaldet anbringendet om at bestride, at A retsstridigt har fået misbrugt sine personoplysninger.

Byretten lægger alene forholdet til grund som værende ubestridt, men oplyser intet om, at BICA dispositivt skulle have frafaldet anbringendet, hvorfor der reelt kan være tale om byrettens subjektive udlægning af proceduren.

For landsretten er der fremkommet nærmere oplysninger om, at der tilsyneladende har været en aftale mellem A og en B – der ikke blev ført som vidne i forbindelse med byrettens behandling – om, at B bl.a. skulle foretage undersøgelser vedrørende mulighederne for at indgå en leasingaftale under anvendelse af kærendes personoplysninger, som påstået.

Der er ikke tale om et nyt anbringende. Anbringendet har været gjort gældende under byrettens behandling og igen i ankestævningen. A har således mulighed for at varetage sine interesser, jf. retsplejelovens § 383, stk. 2, og principperne heri.

Allerede fordi der ikke er afgivet en klar og utvetydig erklæring om, at anbringendet frafalder, kan sagen ikke sammenlignes med UfR 2019.3344 H.

Højesterets begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført af landsretten, og da det, som A har anført for Højesteret, ikke kan føre til andet resultat, stadfæster Højesteret landsrettens kendelse.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

A skal i kærsmålsmålsomkostninger for Højesteret betale 5.000 kr. til BICA Leasing Danmark A/S. Beløbet skal betales inden 14 dage efter denne kendelses afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.